

לישועתך קויתי להרמח"ל

ראשית הבריאה בתקוה, שכל התחתונים מצפים להשפעת העליונים על ידי תפלה או שיר. כתיב, "בראשית ברא אלקים", אין ראשית אלא תקוה. (אין סוף ברוך הוא) אין הצמצום עשוי כי אם לצפות שיכנוס בו "קו" א"ס ב"ה, וזה קו לשון קיווי ותשוקה. בא וראה,

כל הבריות נבראו בלא שלימות, שנאמר, "אשר ברא אלקים לעשות" - שיעשו אחר כך בהמשכם השפע לשלימותם, או במעשים טובים או בתפלה או בשיר.

הדשאים עמדו על פתח הקרקע ולא יצאו עד שהתפלל עליהם אדם הראשון:

"אמת מארץ תצמח וצדק משמים נשקף", שהשפע נשקף מלמעלה וממתין לתקוה שתצמח מלמטה מן הארץ. תקות אמת שהוא הבטחון של אמת שבוטחים בהשגחה. וכל שאר בטחונות בהשתדלות, הם בטחונות של שקר. ובטחון בה' הוא בטחון אמת, שנאמר, "וידעת כי אני ה' אשר לא יבושו קווי", "לא איש אל ויכזב", "ואם יתמהמה חכה לו."

ואם אינו בעולם הזה הוא לעולם הבא - "תקות עניים תאבד לעד", זה אי אפשר. וזה, "לישועתך קויתי ה'", לזה השם יקו"ק שהוא ראשית הכל, צריך שתהיה התקוה, ולא שום וכינוי.

וכל המקוה תפלתו עולה בלי אמצעי, לא על ידי מלאך, אלא, "לישועתך" דייקא, כמו שמדבר לנוכח, לא על ידי שליח, כי הוא קו הבוקע ונוקב ועולה עד ה' ממש:

המקוה תמיד בשמחה בלי צער. כי המצטער תמיד הוא ביגון ואנחה וחושב שאין לו תרופה. אבל מקוה אינו מצטער כי הוא מקוה תמיד, ואפילו אם יתמהמה - מחכה, נמצא התקוה מחיה אותו.

ומי שאינו מקוה מיד מת, ונשאר רחוק מהשם, ונענש על שאינו מקוה לה.

ומי שהוא מקוה נאמר בו, "גם כי אשב בחשך ה' אור לי", ה' דייקא, "לישועתך קויתי ה':"

המקוה אע"פ שיש לו מעט מעשים טובים לא יבוש, שנאמר, "וידעת כי אני ה' אשר לא יבושו קווי". וזה כי יש לדל תקוה, ומי שהוא דל ממעשים טובים יש לו תקוה, כי השם מתגלה עליו ומעביר כל פשעים.

וזה סוף התיקון - מגודל תקות כל ישראל באורך הגלות ובוטחים באמונה שיגאלו. וסוף התקוה, "ומשתי את עון הארץ", וזה, "לישועתך קויתי".

כי זהו כבוד המלך שבוטחים בו.

בא חבקוק והעמידה על אחת - אמונה - תקוה:

המקוה אפילו נכנס בגהינום יוצא ממנו, שנאמר, "וקווי ה' יחליפו כח יעלו אבר", יקו"ק מאיר עליו. וכמה מלאכים עליונים מעלים אותו המקוה וזה "אבר כנשרים", ומסתלקים עמו למעלה, ותקותו היא טהרתו. "מקוה ישראל" ממש, כי הוא במדריגה עליונה שאין עושה בו פגם - "אם חטאת מה תפעל."

וזהו סוד התשובה שהוא ממש שב אל מקורו, והס"א לא יכלה לו, ונאמר, "שובה ישראל עד ה'". כן המקוה הוא ממש בוקע בקו תקותו, ועושה נקב וסדק לעלות תחת כסא הכבוד, וזה, "לישועתך קויתי ה'". וזה, "יחל ישראל אל ה' כי עם ה' החסד", במקום שמתגלה יקו"ק מתגלה חסד, ואין פגם מעכב. וכמו שקויה בחייו לה', כן לאחר מותו כשמתגברים כנגדו הדינים, הוא מתחזק בתקותו עד ה' ונקשר בו, ומסתלק ברגע. וזה, "לישועתך קויתי", אינו אומר לישועתך אקוה, אלא "קויתי" - בחיי, כן אחר המות לא יבושו הקוים:

בזמן שהצדיקים בצרה נאמר, "עמו אנכי בצרה", כביכול. ובכח התקוה יוצא מן הצרה, הוא, וכביכול יוצא עמו. כמו שנאמר במצרים, "יצאו כל צבאות ה'" עם השכינה. וזה, "לישועתך קויתי" - לישועתך ממש, ישועת ה' שהיה עמו בצרה, קויתי ה' לישועתך:

בא וראה, הצדיקים מעלים תפלותיהם לאזני המלך, שנאמר, "ויתפלל אל ה'", "ויצעק אל ה'". ובזמן שיש הרבה מקטרגים הם מפסיקים ומעכבים התפלה מלעלות, שנאמר בו, "סכותה בענן לך מעבור תפלה". אבל בצדיקים המקוים ועושים נתיב ובקיעה בתוך עננים, והקב"ה כביכול יורד לשמוע תפלתו מפיו של המקוה, סוד זה, "קוה קויתי ה' ויט אלי וישמע שועתי". וזה, "לישועתך קויתי", מה שאני מקוה - אני עושה שתבוא ישועתך בשם הזה, בלי שיתעכב על ידי המקטרגים: